

het bed deed werpen, — met eene gewaarwording zooals zij er nog nooit ondervonden had...

O, wat smaakten die kusjes zoet, ginds op de weide, in het halfduister, in het versche, geurende hooi...

IV.

Polke had woord gehouden: hij was daar op het bepaalde uur...

Het ijs was gebroken.

Sinds had hij haar meer dan eens ontmoet, aan het hekje harer ouders, en telkens waren zij samen afgekomen, naar Vervliet toe.

Vader had er zelfs eens zijne verwondering over uitgedrukt dat zij thans zooveel kwam, en altijd tegen den avond.

Maar dan wist zij altoos het eene of het andere te vertellen, bewarend dat haar bezoek hem zoo welkom was, — dat alles opgefrischt door een grap en eene langdurige, schaterende lachbui.

— Men noemt u „wilde Mele,” maar gij hebt waarlijk „uw naam niet gestolen,” — merkte daarbij haar vader op: — dat „jong” zal nog eens stapelgek worden.

Ook op de hoeve hadden de knechts en de meiden die herhaalde bezoeken opgemerkt en soms was 't ook gebeurd dat iemand hunner haar ergens met Polke ontmoette.

Van lieverlede was er eene merkbare verandering bij haar ontstaan; zij was ook niet meer zoo strijdzuchtig en zoo speelziek als vroeger.

's Middags, onder het rustuur, kwam zij nog wel eens bij het overige

... doch vaak zat zij daar droomend...